

Hồi thứ hai mươi tư

Cuộc Đấu Trí Giữa Cô Gái Kỳ Bặc Và A Liệt

A Liệt thấy vậy liền dừng lại không đứng lên nữa và cứ ngồi cúi đầu xuống đất. Như vậy Âu Dương Tinh chỉ có thể đá vào lưng hay vào cạnh sườn chàng mà không đánh trúng mặt chàng được.

Bỗng nghe Âu Dương Tinh nổi lên một tràng cười dường như trong lòng rất khoan khoái. A Liệt bụng bảo dạ :

- Y vốn xuất thân ở một gia đình không thuộc hàng quý phái nên cử động thâm độc tàn nhẫn, lấy chuyện đả thương người làm thích thú.

Ý niệm này khiến chàng sinh lòng chán ghét Âu Dương Tinh.

Âu Dương Tinh thấy A Liệt nằm phục dưới đất không nhúc nhích. Cô chờ một lúc nữa rồi ngồi xuống bên cạnh ra chiều đắc ý hỏi:

- Này! Bạch Phi Khanh! Sao người không dám ngẩng đầu lên? À! Ta biết rồi! Nhất định người còn luyến tiếc nét mặt tuần nhã. Người biết mặt mũi sưng vù xanh xám rất khó coi nên không dám nhìn ta. Có đúng thế không?

A Liệt đã nảy lòng phản kháng. Chàng cất giọng quật cường đáp :

- Không đúng!

Âu Dương Tinh không ngờ A Liệt dám buông lời phản kháng, cô sửng sốt hỏi :

- Ta nói không đúng ở chỗ nào?

A Liệt đáp :

- Bây giờ cô nương chỉ muốn moi móc tìm cơ đánh tại hạ, muốn buộc tội cho tại thiếu gì cách. Huống chi cô bản lãnh cao cường, tại hạ địch không nổi, chẳng ngẩng đầu lên làm gì nữa để tùy cô muốn đánh vào đâu thì đánh.

Âu Dương Tinh nói :

- Được lắm! Té ra người cố ý không để cho ta được như nguyện. Như vậy thì có khó gì Ta kéo đầu người lên đánh thêm mấy đòn, thử xem người làm sao?

A Liệt đáp :

- Cô đã là người giỏi võ thì muốn làm thế nào chẳng được. Có điều tại hạ không chịu tự động ngừng đầu lên để cho cô đánh. Hừ! Bản lãnh cô dù cao thâm đến đâu cũng chẳng thể bức bách tại hạ ngừng đầu lên để cho cô đánh.

Âu Dương Tinh ngửa mặt lên trời cười khẩy hỏi:

- Thực là người tự an ủi chớ gì? Dĩ nhiên ta không bắt người tự động ngừng đầu lên cho ta đánh. Nhưng cái đó cũng chẳng phải là người đã thắng lợi. Chà! Người thử nghĩ coi ý tưởng của người có đáng tức cười không?

Λ Liệt đáp:

- Cô nương đã thừa nhận giữa chúng ta không có thù oán gì. Cô nương muốn đánh tại hạ thì đã đánh rồi. Bây giờ cô nương để một mình tại hạ chạy đi được không?

Âu Dương Tinh nói:

- Người biến đổi câu chuyện rất mau chóng. Được rồi! Người muốn tự động bỏ đi thì hãy cãi lẽ lúc nữa, kỳ cho đến khi lý do của ta không đứng vững được rồi người hãy đi.

Λ Liệt nói:

- Giả tử từ nay giữa chúng ta vĩnh viễn không gặp nhau nữa thì còn điều chi mà nói?

Âu Dương Tinh đáp:

- Người nói thái lắm! Người mà còn sống ở thế gian thì ta khó lòng không nghĩ tới người được. Dù người không luẩn quẩn bên ta thì cũng có lúc ta nghĩ tới người. Như vậy cũng đủ khiến cho việc luyện công của ta không thể thành tựu.

Λ Liệt hỏi:

- Xin cô nương tha thứ cho tại hạ hỏi một điều: Cô nương quyết định ở vậy suốt đời không đi lấy chồng hay sao?

Âu Dương Tinh hứ một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng người nguyên rửa ta cô độc đến già?

Λ Liệt đáp:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Nếu cô nương lấy chồng thì việc luyện võ của cô nương không thành tựu được.

Âu Dương Tinh gắt lên:

- Người thì hiểu cóc gì mà nói. Ta lấy chồng là một chuyện, mà không động tình là

chuyện khác. Ta có thể làm vợ chồng trên danh nghĩa nhưng vĩnh viễn không ở chung một phòng. Như vậy há chẳng vẹn hai bề ư?

Λ Liệt đáp :

- Phải rồi! Diệu pháp này tại hạ dù có ngủ mơ cũng không nghĩ tới được. Tại hạ rất khâm phục cô nương.

Âu Dương Tinh nói:

- Nói một cách khác thì người chết cũng nhắm mắt được rồi phải vậy không?

Λ Liệt thở dài đáp:

- Tinh thực mà nói thì tính mạng tại hạ có chết về tay cô nương cũng đành, nhưng nếu tâm nguyện chưa đạt thì chết vẫn không nhắm mắt.

Âu Dương Tinh nói :

- Cái đó người chỉ nên tự trách mình số phận rủi ro. Ai bảo người gặp ta làm chi? Có điều tâm nguyện người thế nào hãy nói cho ta nghe. Nếu ta làm được sẽ thành toàn cho, ta chỉ e mình làm không nổi.

Λ Liệt kinh ngạc hỏi :

- Sao cô nương lại biết thế?

Âu Dương Tinh đáp:

Ta cũng lấy làm bất hạnh là gặp phải con người phạm tục như người. Tâm nguyện của người bất quá là công danh chưa đạt để mặc áo gấm về làng chớ gì? Dĩ nhiên ta không có cách nào mưu thủ công danh cho người được ?

Λ Liệt nói:

- Con người ta sinh ra ở đời bất luận là hề gì dân phải có ích cho người, để lại sự nghiệp bất hủ. Còn về công danh mà lo ích quốc lợi dân tưởng chẳng có gì phạm tục.

Âu Dương Tinh khịt mũi hỏi :

- Tục lắm! Tục lắm! Ta tưởng mười năm ngồi bên cửa học hỏi để đổi lấy một bọng khom lưng vàng dạ mà bảo không tục sao được ?

Λ Liệt hỏi lại :

- Vậy thế nào mới là không tục? Tỷ như cô nương tiểu ngạo giang hồ, động một tý là giết người, còn chẳng làm việc gì hết mới là không tục hay sao?

Âu Dương Tinh bị dồn vào chỗ cứng lưỡi không thể trả lời được. Cô đảo mắt nhìn để tìm lời bài xích.

A Liệt lại nói tiếp :

- Theo ngu kiến của tại hạ thì thanh nhã hay phàm tục là ở lòng người mà ra. Con người kiến thức bao la chẳng chịu làm một việc gì thì gọi là thanh nhã cũng được hay phàm tục cũng được. Có điều người không làm việc gì tự cho là thanh nhã thì cái thanh nhã đó cũng chỉ là phù phiếm. Không hiểu cao kiến của cô nương thế nào.

Âu Dương Tinh đáp :

- Những lời biện bác của người thật hùng hồn. Đáng tiếc người lại sắp chết đến nơi và chẳng bao lâu sẽ mục nát với cỏ cây.

Bây giờ A Liệt nổi lòng hào khí, chẳng quan tâm đến lời đe dọa của Âu Dương Tinh, chàng đồng dục nói :

- Tại hạ chỉ mong đạo lý của mình không sai lầm là đủ. Dù có mục nát với cỏ cây cũng hơn kẻ sống mà dâm dục.

Chàng châm chọc khiến cho Âu Dương Tinh không biết đường nào mà trả lời. Chàng yên trí cô không nhẫn nại được tất nhiên phải động thủ. Bất giác chàng sờ tay vào chuôi đao truy thủ. Chàng chuẩn bị gặp lúc sống dở chết dở thì dùng lưỡi đao này để tự huỷ mình.

Lòng chàng nổi lên muôn vàn cảm khái và chàng cầm chuôi đao chuẩn bị tự sát không phải đây là lần đầu. Chàng lại nghĩ tới lúc phải họa sát thân thì cái gì cũng tan đi hết, chẳng còn chi là đạo lý để nói nữa.

Âu Dương Tinh vung quyền đánh trúng lưng A Liệt khiến người chàng lộn ra xa mấy thước và bây giờ chàng nằm ngửa mặt lên.

Thoi quyền của Âu Dương Tinh tuy mới dùng đến ba thành chân lực, nhưng người tầm thường cũng không chịu đựng nổi phải ngất xỉu có khi còn bị gãy xương sườn nữa.

Nàng đứng ngăn người ra tự hỏi :

- Lạ thiệt ! Sao ta không hạ độc thủ để đánh chết gã? Phải chăng ta đã đem lòng yêu gã? Cô nghĩ tới đây rồi không chạy về phía đối phương. Trái lại cô rời gót ngọc đến bên cửa sắp sửa bỏ đi.

A Liệt nằm thẳng cẳng dưới đất không nhúc nhích. Chàng chờ cho Âu Dương Tinh mở cổng chợt nghe phía ngoài tiếng gió lạnh rít lên vù vù. Đột nhiên chàng nghĩ tới mình

nên khuyên Âu Dương Tinh ở lại đừng ra đi giữa lúc gió lạnh này.

Chàng đảo mắt nhìn ra thấy Âu Dương Tinh chưa bước chân khỏi cửa và vừa gặp lúc cô quay đầu lại thành ra bốn mắt chạm nhau.

Trời đã sáng tỏ ở trong lều cỏ này, Âu Dương Tinh đã nhìn rõ mặt A Liệt thì chẳng thấy thương tích gì hết. Ngoài ra cặp mắt chàng vẫn loang loáng, tỏ ra thoi quỳên vừa rồi chưa đánh chàng bị nội thương.

Âu Dương Tinh nghĩ thầm :

- Xuyt nữa ta sơ sót một điều là gã đã bôn tẩu từ trước khi trời tối mà chân bước không lặt đặt. Đồng thời tay gã còn phải cắp ta đi theo chạy cho đến nửa đêm mà không lộ vẻ gì mỗi mệt thì gã thực không phải người tầm thường.

Trong lòng xoay chiều ý nghĩ, cô trở gót đi vào tiến về phía A Liệt.

A Liệt vội đứng lên không để cô qui gồi xuống người chàng.

Động tác của chàng rất mau lẹ khiến cho cô không khỏi kinh hãi.

A Liệt đứng lên rồi, Âu Dương Tinh không dám động thủ một cách khinh xuất vì cũng sợ chàng phản kích. Nhưng cô vẫn sán gần lại lạnh lùng hỏi:

- Này! Người là ai vậy ?

A Liệt giật nảy mình lên tự hỏi :

- Chẳng lẽ thị đã nhận ra ta rồi?

Âu Dương Tinh nhắc lại câu hỏi lần nữa, chàng mới đáp:

- Cô nương tưởng tại hạ là ai?

Âu Dương Tinh nói :

- Người không phải là Bạch Phi Khanh.

A Liệt hỏi :

- Cô nương nhận ra tại hạ rồi chăng?

Âu Dương Tinh nghe chàng nói câu này thì hiển nhiên cô đã gặp chàng rồi, nhưng cô bối rối trong ký ức tuyệt không thấy một ấn tượng gì.

A Liệt lại nói:

- Bên ngoài lạnh lắm. Cô nương hãy lưu lại đây được không?

Chàng toan nói thêm : Để tại hạ đi trước. Nhưng chàng chưa kịp thốt ra lời thì Âu Dương Tinh đã tức giận vung chưởng tát "bốp" một cái vào mặt chàng.

A Liệt vội nói :

- Cô nương chớ hiểu lầm. Tại hạ...

Chàng vừa dứt lời thì cái tát thứ hai đã ngăn chặn lời chàng, không cho giải thích.

A Liệt đâu phải con người bằng đất. Hướng chi chàng đang độ thanh xuân, huyết khí rất thịnh, chàng có nhẫn nại đến đâu cũng không nhịn được. Nhất là chàng đã vì hảo ý mà khuyên cô ở lại, ngờ đâu bị tát hai cái thì cô thật là người vô lý.

Lửa giận bốc lên, A Liệt trợn mắt tròn xoe lớn tiếng hỏi:

- Sao cô lại đánh người ta? Nếu biết sớm...

Âu Dương Tinh đã vận dụng công lực toàn thân để chuẩn bị chống cự đối phương phản kích. Đồng thời cô ngắt lời:

- Bây giờ người có hối hận thì cũng không kịp nữa, có nói lắm cũng bằng vô dụng. Nếu người không nhịn được thì ra tay đánh chết ta đi. Đó là cách làm cho hả giận.

A Liệt nghe Âu Dương Tinh nói vậy chợt nghĩ ra một điều là chàng không đối phó lại được với cô gái này. Chàng cũng ngấm ngấm xoay chuyển ý nghĩ:

- Ta không đánh nổi thì đừng hòng nói chuyện phải trái với thị. Chỉ có cách trốn đi mới tránh khỏi họa sát thân. Nhưng trốn bằng cách nào? Đó là một điều làm cho ta phải đắn đo.

Trong lúc chàng nghĩ kế hoạch, Âu Dương Tinh thấy chàng vẫn chưa nguôi giận mà còn lộ vẻ oai phong, nên nàng không dám khinh địch và không động thủ đánh chàng nữa, muốn đợi chàng động thủ trước để coi chiêu số cho biết lai lịch của chàng.

A Liệt sợ Âu Dương Tinh hạ độc thủ đột ngột liền trầm giọng nói:

- Âu Dương cô nương! Cô nương bức bách tại hạ hoài, tại hạ không thể lịch sự được nữa.

Chàng cố ý hư trương thanh thế để hăm dọa đối phương mà thực ra đó chỉ là kế hoãn binh.

Quả nhiên Âu Dương Tinh kinh hãi nghĩ bụng :

- Thằng cha này chịu nhục cho đến bây giờ mới quyết ý ra tay, đủ tỏ gã rất thâm trầm

hiếm có ở đời. Do đó mà đoán biết gã là con người rất cao thâm. Ta chỉ sợ ý một chút là có thể mất mạng về tay gã.

Nét mặt và tiếng nói của A Liệt đã biến đổi rất nhiều, tựa hồ chàng là người mang tuyệt kỹ trong mình. Cái đó là vì chàng vừa buột miệng gọi tên đối phương muốn tự đề cao lên ngang hàng đối phương.

Nên biết ngày chàng mới gặp Âu Dương Tinh cô là tiểu thư một danh gia. Ngay ở trước mặt cao thủ các phái, cô cũng cười nói tự nhiên. Khi đó A Liệt còn là một thằng nhỏ ốm nhất, nước da vàng ửng mà lại cô đơn nghèo nàn. Vì thế chàng đã có thành kiến là mình hèn kém hơn đối phương nhiều. Đồng thời không dám nghĩ đến chuyện đối địch, thậm chí đứng trước một cô bé dung nhan diễm lệ tóc xõa xuống vai như Âu Dương Tinh chàng không dám tươi cười chọc ghẹo.

A Liệt lại chậm rãi hỏi:

- Cô nương quả là người thông minh vừa nghe tại hạ toan động thủ đã lập tức đề tụ chân lực, chuẩn bị đối phó. Phải chăng cô nương đã biết tại hạ không phải hạng người tầm thường? Tại hạ có chỗ nào sơ hở để cô nương khám phá ra?

Âu Dương Tinh cười lạt đáp:

- Nếu người quả là người tầm thường mà chạy suốt nửa đêm tất phải mệt nhoài. Vậy mà người vẫn chưa thấy gì. Thậm chí người chạy trong đêm tối cũng không vấp ngã lần nào.

A Liệt nói:

- Cái đó là trời phú cho tại hạ có sức dẻo dai. Chẳng lẽ cô nương tưởng trên đời này không có ai như vậy?

Âu Dương Tinh đáp :

- Nhưng người còn chịu đựng được quyền đấm chân đá của ta. Mặt người bị tát cũng không sưng vù hay tím bầm lại, nếu chẳng phải là con người chân lực khác thường thì làm sao chịu đựng nổi? Trừ phi là người đã luyện võ công đến trình độ cực cao mới vận chân khí để chống đỡ được quyền cước.

A Liệt gật đầu như người tỉnh ngộ. Chàng nghe Âu Dương Tinh nói câu vận khí hộ thân liền nhớ tới Kim đan thần công quả là có hiệu lực mà chân khí có chỗ diệu dụng. Trước nay chàng vẫn không tin chân khí bảo vệ được thân mình vì chàng đã chích mũi đao vào da thì da rách máu chảy.

A Liệt xoay chuyển ý nghĩ rất mau :

- Có thể chân khí không chống được đao kiếm mà chống được quyền cước. Phải rồi! Ta đã chịu đựng được khá nhiều. Dù bị hất ra xa vẫn không thấy đau đớn. Giả tỷ ta tận dụng khí lực thì không thể hất đi được.

Ý nghĩ như vậy chỉ thoáng qua, cũng muốn lưu lại để sau này sẽ rút kinh nghiệm. Hiện giờ chàng cần vận dụng tài trí để mưu đồ thoát thân. Chàng cười mát nói:

- Hay lắm! Có lẽ tại hạ ngu muội mà không nghĩ ra điểm này. Tại hạ đã đắc tội với Quý Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam để cứu cô nương, lại chịu nhục để cô đánh đấm mà không phản kích. những cái đó dĩ nhiên là có duyên cớ. Phải vậy không? Như cô nương cố ý bức bách tại hạ phải ra tay tức là tự tìm đường chết. Bữa nay cô nương có bị uổng mạng nơi đây cũng không thể trách tại hạ được.

Chàng biết rằng càng nói đến việc hạ sát cô để như trở bàn tay càng khiến cho cô sinh dạ hoài nghi mà không dám động thủ đánh chàng một cách khinh xuất.

Quả nhiên Âu Dương Tinh nhận thấy chàng là nhân vật không vừa, tựa hồ tay nắm quyền sinh sát cả một phái, khi nào còn dám khinh thị. Cô đáp:

- Người đừng khoác lác nữa. Như có bản lĩnh thì hạ thủ giết chết ta đi. Hừ! Ta chắc người còn nhỏ tuổi như vậy thì bản lĩnh cũng chỉ có chừng mà thôi.

À Liệt ngựa mặt lên trời cười rộ nói:

- Còn cô nương thì sao? Cô chẳng đã tự phụ võ công cao cường là gì? Cả những tay cao thủ danh gia cô cũng không coi vào đâu. Người ta có thể nể vì thanh danh cùng thế lực của lệnh tôn mà không dám dây vào. Nhưng tại hạ biết cô là người khinh thế ngạo vật chẳng coi võ sĩ thiên hạ vào đâu.

Âu Dương Tinh không ngờ chàng nói câu này, dương mắt lên hỏi:

- Sao người tại biết thế?

À Liệt đáp:

- Nhà Âu Dương ở Kỳ Bắc đã sản xuất những nhân vật lừng lẫy tiếng tăm. Cả ba tên đại tướng cũng không đi theo thị phụng cô nương, đủ tỏ cô nương tự tin mình độc lực có thể đối phó với bất cứ trường hợp nào, nên cô cho bọn bọn rút lui cả.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Dường như người biết khá nhiều về võ công của ta?

À Liệt đáp:

- Đúng thế! Tại hạ biết nhiều đến chỗ cô không thể tưởng tượng được.

Chàng nói tới đây, Âu Dương Tinh lộ vẻ nóng nảy ngắt lời:

- Được rồi! Đừng nói chuyện vu vơ nữa. Ta muốn động thủ rồi đây.

Tuy miệng cô nói vậy, nhưng thấy A Liệt vẫn đứng yên, tỏ ra phong độ một tay cao thủ tuyệt đỉnh bất cứ muốn tấn công lúc nào cũng được, lòng cô không khỏi hồi hộp, bất giác lùi lại hai bước.

A Liệt "ủa" lên một tiếng rồi nói:

- Phải rồi! Xuyết nữa tại hạ quên khuấy đi mất là không nói cho cô hay vì lẽ gì tại hạ đã ngấm ngấm viện trợ cô nương. Bây giờ mà không nói ra thì e rằng không còn cơ hội nào nữa.

Âu Dương Tinh bấu môi hỏi:

- Người định hạ sát ta chăng?

A Liệt đáp:

- Tại hạ có giết được cô nương hay không chưa cần bàn tới nhưng cô nương mà nhất định giết tại hạ thì cô đã thử qua rồi và có đủ bằng chứng.

Âu Dương Tinh tuy biết A Liệt có điều khoa trương, nhưng thực ra trong mình chàng đã có luồng chân khí thần kỳ hộ vệ thì giết chàng không phải chuyện dễ. Cô liền hỏi lảng sang chuyện khác.

- Tại sao lúc trước người lại giúp ta?

A Liệt đáp:

- Tại hạ xin thanh minh trước không phải vì thấy cô xinh đẹp. Đối với cô nương tại hạ tuyệt không có chút tà tâm.

Âu Dương Tinh ra chiều khoan khoái hỏi:

- Người thấy ta dễ coi lắm sao?

A Liệt đáp:

- Dễ coi hay không cái đó không quan hệ. Chỉ vì tại hạ trả ơn thay cho một người.

Âu Dương Tinh càng sững sốt hỏi:

- Trả ơn ư? Sao lại có chuyện kỳ vậy?

Cô biết mình thường trêu chọc người, ít khi tính đến chuyện giúp đỡ ai. Cô nghĩ

không ra nên càng kinh ngạc.

À Liệt luôn luôn vận động trí óc. Lúc nào chàng cũng nghĩ xem câu nói của mình đúng hay trật, có cần phải sửa sai không.

Chàng chợt động tâm linh đáp :

- Người đó là một thằng nhỏ rất đáng thương. Gã bị bệnh mà chết hơn tháng nay rồi.

Âu Dương Tinh la hoảng :

- Sao? Thằng nhỏ ư? Có phải gã họ Tra không?

À Liệt ra chiều đắc ý. Chàng cho là mình bịa chuyện này thật cao minh. Chàng liền đáp :

- Tại hạ không biết mà chỉ thấy người ta kêu gã bằng À Lực...

Chàng cố ý nói trịch chữ Liệt ra chữ Lực, để đối phương cho chàng là quả nhiên không biết rõ thằng nhỏ kia.

Đoạn chàng tiếp :

- Trước khi gã lâm tử có di ngôn là trên đời này chỉ có một người rất tử tế với gã khiến gã không bao giờ quên được. Người đó chính là cô nương.

Âu Dương Tinh la lên :

- Trời ơi! Té ra gã chết rồi. Thật là tội nghiệp! Chẳng hiểu gã còn di ngôn gì nữa không?

À Liệt đáp :

- Có! Gã ủy thác cho tại hạ quét mồ thấp hương cho vong mẫu của gã.

Chàng nói tới đây suýt nữa sa lộ, nhưng phải cố nén lòng để đối phương không khám phá ra được tông tích chàng. Có điều giọng nói chàng rất đồng tình với À Lực ai nghe cũng biết. Vì thế mà những mối nghi ngờ trong lòng Âu Dương Tinh đột nhiên biến mất, cô tự hỏi:

- Gã đồng tình với À Lực dĩ nhiên là chuyện thật. Nhưng dù mối đồng tình có mãnh liệt đến đâu thì gã cũng chẳng chịu để ta làm nhục.

Sau khi Âu Dương Tinh đã tin, chàng còn bịa chuyện gặp À Lực trong một hang núi và phát giác ra gã nhất định phải chết không tài nào cứu trị được. Rồi gã chết thật.

À Liệt lại hỏi:

- Có phải cô nương nhất định muốn biết lai lịch của tại hạ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Người ở môn phái nào?

A Liệt hỏi lại:

- Cô nương có nhận ra lão đạo trưởng trước đây là ai không?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta có nghe nói đến tướng mạo và binh khí cùng cách phục sức thì lão là một cao thủ danh gia có liên quaa đến các phái võ lâm nhưng lão là ai thì ta không nhận ra được. Cứ coi tướng mạo thanh kỳ tao nhã thì ta tưởng lão là người thuộc phái Võ Dương. Nhưng lão lại không đeo thanh Tùng văn cổ kiếm lừng danh, hơn nữa lão lại không dám nhìn thẳng vào mặt Tăng Lão Tam, nên ta không dám phỏng đoán lão là một nhân vật trứ danh ở phái Võ Dương.

A Liệt thủng thẳng nói.

- Thực ra cô nương đoán không lầm. Lão nhân gia chính là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo sư bá.

Âu Dương Tinh liếc mắt ngó A Liệt, nói:

- Té ra người là đệ tử phái Võ Dương. Thảo nào về người phong nhã lại có chân khí hộ thân tuyệt diệu.

A Liệt lắc đầu nói:

- Cô nương quá khen rồi! Kể ra đối với Quý yếm thần tăng Tăng Lão Tam bọn tại hạ chẳng sợ gì hấn, nhưng không muốn để hấn vương vùi hoại vì bọn tại hạ còn có việc gấp phải làm nên mới khuyên cô nương đừng đi vội, tại hạ phải chạy theo Trình sư bá.

Âu Dương Tinh đỏ mặt lên la:

- Trời ơi! Vậy mà ta cứ tưởng người đối với ta chẳng tử tế gì nên ta tức muốn chết.

Giọng cô nói không còn có ý đối nghịch nữa.

A Liệt mừng thầm trong bụng nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, vì chàng phải làm bộ khẩn trương mới tránh khỏi cô khám phá ra câu chuyện bịa đặt.

Chàng chau mày ra chiều bực bội nói :

- Bây giờ cô mới nói là hiểu lầm tại hạ có điều phi lễ mà hung hăng muốn giết tại hạ, nhưng lúc ban đầu cô lại nói vì Tăng Lão Tam.

Chàng đã chắc chắn vấn đề này thì đối phương không trả lời được và đi đến hai giải pháp. Một là cúi đầu nhận lỗi xin mình lượng thứ cho. Kết quả như vậy thì thật là hay. Hai là cô thẹn quá hóa giận muốn liều mạng với chàng. Khi đó chàng không phải lựa chọn gì nữa, đột nhiên chạy trốn khiến cho cô phải ngạc nhiên. Khi cô tỉnh ngộ rượt theo thì chàng đã chạy xa rồi.

▲ Liệt chăm chú chờ đợi phản ứng của đối phương.

Âu Dương Tĩnh quả nhiên biến sắc lúc tỏ vẻ hung dữ lúc tỏ vẻ hòa hoãn.

Vietkiem.com